

Nejzásadnějším stávajícím problémem nemocenského pojištění je, že příjmová solidarita je příliš vysoká a systém nemá dostatečné vnitřní mechanismy, které by bránily jeho zneužívání. To způsobuje, že současný systém je velmi nákladný a není motivující pro zaměstnance ani pro zaměstnavatele (problémy nemocenského pojištění také úzce souvisí s organizací a financováním zdravotnictví, s problémy na trhu práce a se současným systémem sociálních dávek). K zlepšení situace by tedy jistě přispělo, kdyby do budoucna byli zaměstnavatelé více zapojeni do tohoto systému.

Stávající úpravě lze dále vytknout, že stále obsahuje pojem „rodinní příslušníci“, jehož vymezení odpovídá době, kdy byl tento pojem do zákona zařazen. Dnes již nemá význam a měl by být vypuštěn.

Dále co se týče například dobrovolného přiznání dávek nemocenského pojištění, úprava vede k tomu, že v této oblasti není jednotný postup, jelikož je zde možnost diskreční pravomoci – tedy správního uvážení při přiznávání dávek v těchto případech.

Také by podle mého názoru mělo dojít k jednoznačnému vymezení povinností lékařů (protože právě oni rozhodují, po posouzení zdravotního stavu o vzniku, trvání a skončení dočasné pracovní neschopnosti) v nemocenském pojištění v zákoně stejně jako povinností pacientů.